

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Sextus. Quod tempore orationis mentalis, super omnia sincerus
animus erga Deum sit spectandus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

magis turbidus & insipidus fluit, quam si paulatim, & moderatius compressisset. Quò enim liberior, eò pinguior deuotionis effectus. ideo alio tempore sæpè est homo deuotior, quia tunc spiritus suæ libertati relictus, sponte se eleuat in sublime. Violenta namque acceleratio præfocat spiritum etiam in corpore. morosa autem respiratio est cordis refrigeratio.] [visio ergo ista (qua scilicet Rex introducit in cubiculum suum) non terret; sed mulcet: inquietam curiositatem non excitat, sed sedat: nec fatigat a sensus; sed tranquillat.] quando videlicet studium meditationis non indisereta violentia; sed religiosa diligentia peragitur. Et quum [anima assimiletur Deo, b quia est intellectualis, & quod actu intelligat, sicut Deus actu semper intelligit:] vel ideo ex naturali fecunditate exercitium mentale facile, & iucundum redditur: ita vt non tam violenta actio, quam stabilis ad Deum tendentia, & conatus adhibendus sit; hinc consequenter dicimus,

Quod tempore orationis mentalis, super omnia sincerus animus erga Deum sit spectandus.

ARTICVLVS SEXTVS.

SEcurè amoris deuotionisque sensibilis abusus cauentur, si obseruaeris animum non semper explicitè ad sensibilem gustum, aut à proprio instituto, aut à Deo dirigi. sæpè enim in me-

ditatione, aut exercitio interno, nec intellectus illuminari, nec affectus inflammari potest; quamuis diligens præparatio, fidelis mortificatio, & quæcunque humanitè necessaria putantur, adhibita fuerint. nulla ergò cordis tristitia admitti debet, nec ariditas proprijs defectibus (nisi data certa causa) adscribi, quia conditio huius vitæ, ac etiam spiritualis profectus, non in eo sunt sita, vt quis continuis amorosis fruitionibus de Deo, & rebus diuinis oblectetur. sed vt omni studio per mortificationis, virtutis, & diuini amoris exercitium Dei beneplacitum virili pectore per denia, & inuia, amara, & dulcia, susque deque adimplere conetur, ac tempus orationis mentalis simplici quidem attentione; seridè tamen materiam propositam animo expendat, atque ita implicitè, & remotè ad diuinum illum amorem, qui in spiritu locum habet, & tranquilla in Deum tendentia peragitur, accedat.

Ideo iuxta Psalmistam: Tibi dixit cor meum, exquisiuit te facies mea; vultum tuum Domine requiram. ac si diceret; quod sæculi voluptates reijciam, quod in statu, quem assumpsi, dura patiar, te Pastorem sequens, quod vultum, & beneplacitum tuum scire, & perficere studeam, quodque tempus orationis in piarum rerum consideratione expendere aggrediar, ac die nocteque per aspirationes cordis mei in tua præsentia ambulare studeam; non ideo hoc ipsum facio, vt sensibilibus amoribus delicatè

a 4, Bern serm. 23. in Cant. b S. Thom. 1. 3. cont. Gent. c. 25. c Psal. 28.

licatè me nutriam; sed vt cor meum sit rectum coram te omni tempore, nec aliud in me sit, quam quod sincero animo tibi placere studeat. Et quidem hisce & similibus actibus semper coram Domino Deo contestandum est in initio orationis mentalis, & singulariter quando ob sensibilis amoris carentiam, spirituale rædium irreperere animaduertit. tum enim vtiliter simplici, & pura tendentia, super omnia quæ sunt, & quæ non sunt, per inseparabilem illam, quam in se habet concretam ad Deum dependentiam, se se Deo offerre poterit. & quia cessante sensibili deuotione, animus ad euagationem pronus subsequi consuevit, hinc consequenter dicemus,

De modo se habendi circa distractiones tempore orationis mentalis.

ARTICVLVS SEPTIMVS.

VIx quidpiam in tota spiritali vita, tam proficientes, quam incipientes, ac etiam perfectos (donec gratia transformationis in mente sanati fuerint) tam constanter molestare solet, quam distractio; non semper quidem; sed eo duntaxat tempore, quo nihil singulare experiuntur, circa quod attentio eorum versetur; & quod promptè, ac facilè contemplari liceat. Hinc ergò aliquantò largius de distractione agendum est. Et primò quidem quid sit. Secundò, vnde proveniat. Tertiò, quibus

auxilijs caueri possit; Quarto, quænam eius vtilitates. Itaque ad primum quod attinet, distractio aliud nihil est quam [cogitatio quæ est a aspectus animi ad euagationem pronus;] vel [distractio, est cogitatio aliud à fine proposito conspiciens: [& sic improprie quidam raptus dici potest (videlicet) propter alienationem ab his quibus b intendebat, sicut cum aliquis patitur euagationem mentis, præter propositum.]

Ad secundum verò quod attinet, sciendum est primò, quod [per se impediunt se inuicem c intellectuæ, & sensitiuæ operationes, tum per hoc, quod in vtrisque operationibus oportet intentionem esse; tum etiam, quia intellectus quodammodo sensibilibus operationibus admiscetur, cum à phantasmatis accipiat, & ita ex sensibilibus operationibus quodammodo intellectus puritas inquinatur. [Secundò, quod distractio ex inordinato appetitu, seu volubili amore tanquam ex radice profluat: amor enim in hac vita est omninò liber, multosque secum admittit inordinatos affectus. liber autem talis est naturæ, vt potentia ad actum maneat indeterminatè, & secundum se indifferens, ita vt tam facilè possit se flectere ad contrarium, quam se flectit ad illum, quod ex eo provenit, quod non impleat totam capacitatem voluntatis, nec eam plenè actuet tanquam quid imperfectum, ac potentiæ insufficientis. Vnde ipsa manet aliorum actuum capax, & potest illos relinquere. Et

quum

a S. Bonau 2. Itin. ater. dist. 2. b S. Thom. 2. 2. q. 175. a. 1. c. c S. Thom de Verit. q. 13 a. 4.